

Republika Hrvatska
Općinski sud u Osijeku
Europska avenija 7
31000 Osijek

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Osijeku po sucu Spomenki Rodić, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Jadranke Floršić, Osijek Bosutska ulica 15, OIB:6975641306 zastupana po punomoćniku Saši Pufler, odvjetnici u Osijeku, protiv tuženika Addiko Bank d.d., OIB:14036333877, Slavonska avenija 6, Zagreb, zastupana po punomoćniku Hrvoju Matić, odvjetniku u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon rasprave zaključene 30. rujna 2026. u nazočnosti tužitelja osobno, zamjenika punomoćnika tužitelja Željke Ivanušić, odvjetnice u Osijeku, te u odsutnosti uredno pozvanog punomoćnika tuženika, 28. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna i bez učinka odredba Ugovora o kreditu 5140030242-60010448568/2005 sklopljen dana 29. srpnja 2005. godine, između tužiteljice Floršić Jadranke i pravnog prednika tuženika Addiko bank d.d. a koja u čl. 6. glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,00% jednokratno unaprijed.“.

II. Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d. isplatiti tužiteljici Jadranki Floršić, iznos od 144,63 EUR (stočetdesetčetireurašezdesetttricenta), sa zateznim kamatama tekućim od 13. kolovoza 2005. prema kamatnoj stopi koju određuje Zakon o kamatama i važeća Uredba o visini zakonske zatezne kamate do 31. prosinca 2007., a od 01. siječnja 2008. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5 postotnih poena do 31. srpnja 2015., od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita

odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, 01. siječnja 2023. pa do 29. prosinca 2023. prema stopi zatezne kamate koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećanoj za tri postotna poena, od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, sve u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d. da tužiteljici Floršić Jadranki, naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 232,50 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 28. listopada 2026. pa sve do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je 5. lipnja 2026. podnijela tužbu protiv tuženika u kojoj tužbi navodi da je s tuženikom sklopila Ugovor o kreditu broj 5140030242-60010448568/2005 dana 29. srpnja 2005. godine, prema kojem je tuženik odobrio i stavio na raspolaganje tužiteljici kredit u iznosu od 23.000,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB za devize važećem na dan isplate, solemniziran po javnom bilježniku Dragici Dumančić, pod poslovnim brojem OV-10674/2025 u Osijeku 10. kolovoza 2005. godine. Navedenim Ugovorom, ugovoren je rok otplate kredita od 10 godina. Tijekom otplate kredita su se radi dizanja tečaja CHF u odnosu na HRK, početno ugovoreni anuiteti, povećali naspram početnog plana otplate. Osim toga, pored iznosa glavnice od 23.000,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti, sukladno čl. 3. navedenog Ugovora, tužiteljica je bila je dužna tuženiku platiti i redovnu kamatu. Tužiteljica nadalje ističe kako je u čl. 6. Ugovora o kreditu određeno da će se 1,00% od iznosa kredita, jednokratno, naplatiti za obavljanje bankarskih usluga. Tužiteljici je stoga prilikom sklapanja ugovora naplaćena naknada za obradu kredita u iznosu od 1.089,70 HRK, odnosno 144,63 EUR. O ugovornoj odredbi za tzv. „ulaznu naknadu“ nije se pojedinačno pregovaralo, nego je ta odredba uglavljena u unaprijed formuliranom tipskom ugovoru. Ta odredba, bila je unaprijed formulirana od strane banke, jer na nju tužitelj kao potrošač

nije imao utjecaja, nije ugovorena u dobroj vjeri, te je ona suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, i to neovisno o visini iznosa naknade. Prema odredbi članka 96. Zakona o zaštiti potrošača iz 2007.g. (dalje: ZZP) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Nadalje ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Nadalje je propisano da se nepoštena ugovorna odredba posljedično smatra ništetnom. Tužiteljica ističe kako joj nije bio razjašnjen odnos između iznosa naknade i pruženih usluga, u smislu da nije bilo razjašnjeno koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu i odobravanja kredita. Obzirom se radi o ugovornoj odredbi iz ugovora o potrošačkom kreditu, koji je tipski i unaprijed priređen od strane tužene, te o kojoj ugovornoj odredbi se nije pregovaralo, ista je nepoštena i ništetna te ne proizvodi pravni učinak. Obzirom je tužena u predmetni ugovor o kreditu uglavila nepoštenu odredbu o ulaznoj naknadi, tužena je nepošten stjecatelj te sukladno članku 1115. ZOO-a predmetnu naknadu mora vratiti zajedno sa zakonskim zateznim kamatama. O ništetnosti ulazne naknade izjasnio se Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj: Rev-673/2023 od 13. veljače 2024. na način da je odbio reviziju banke i potvrdio zaključak nižestupanjskog suda da je 3 P-629/2024-12 sporna odredba o „ulaznoj naknadi“ nepoštena i time ništetna, na način da je istaknuo: „to stoga jer se o odredbi o plaćanju naknade za obradu i odobravanje kredita nije pojedinačno pregovaralo, jer je ta odredba, iako jasna i uočljiva, bila unaprijed formulirana od strane banke, jer na nju tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja, jer ona suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (neovisno o visini iznosa naknade), posebice imajući u vidu da su i neke druge ugovorne odredbe nepoštene (o promjenjivoj kamatnoj stopi, o valutnoj klauzuli, te da tužitelju nije razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga (u smislu koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu i odobravanje kredita)).“ . Navodi da jednako tako, za istaknuti je da je Sud Europske Unije u svojim presudama broj C-84/19 i C-224/19 potvrdio da je nepošteno bez pregovaranja s potrošačem tipskim ugovorom ugovarati na početku kredita nekakve ulazne troškove obrade za koje ne postoji nikakvo obrazloženje na temelju čega su nastali, koji su netransparentni i konačno koji su neproporcionalni. Dakle kreditor svoje troškove obrade kredita namiruje kroz ugovorne kamate koje je ugovorio s tužiteljem i to je jedina realna cijena i činidba ovih ugovornih odnosa, dok ovi troškovi predstavljaju samo dodatan namet tužitelju kao potrošaču oko kojeg tužitelj nije mogao pregovarati, niti na isti utjecati. Slijedom navedenoga tužiteljica predlaže da sud nakon provođenja dokaza Naslovni sud temeljem sukladno članku 1115. ZOO-a donese sljedeću presudu:

I. Utvrđuje se da je ništetna i bez učinka odredba Ugovora o kreditu 5140030242-60010448568/2005 sklopljen dana 29. srpnja 2005. godine, između tužiteljice Floršić Jadranke i pravnog prednika tuženika Addiko bank d.d. a koja u čl. 6. glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,00% jednokratno unaprijed.“.

II. Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d. isplatiti tužiteljici Jadranki Floršić, iznos od 144,63 EUR zajedno sa zakonskim zateznom kamatom koje do 31.07.2008. godine teku po stopi od 15 %, a od 01.08.2008. godine do 31.07.2015. godine u visini eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za pet postotnih poena, a od 01.08.2015. god., pa do 31.12.2022. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3% poena, a od 01.01.2023. godine pa do 31. 12. 2023. po stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 01.01.2024. sve do isplate po stopi koju određuje Europska središnja banka, a koja je istu primijenila na posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, koja na iznos od:

- 144,63 EUR teče od 13. kolovoza 2005. godine pa do isplate, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d. da tužiteljici Floršić Jadranki, naknadi troškove parničnog postupka zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od dana donošenja presude pa sve do isplate, po stopi koju određuje Europska središnja banka, a koja je istu primijenila na posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da se u cijelosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu. Tuženik ne spori da je dana 29. srpnja 2005. s tužiteljem sklopio ugovor o kreditu broj 60010448568/2005 (dalje: „Ugovor“), te da je tužitelju naplaćena naknada za otplatu kredita kako je to opisano u tužbi. Tuženik ističe da je u Ugovoru potpuno jasno, lako razumljivo i uočljivo navedeno kako se prije isplate kredita jednokratno odbijaju troškovi obrade u iznosu od 1,00 % iznosa kredita, stoga sporna odredba članka 6. ne podliježe testu nepoštenosti iz članka 84. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03, dalje: ZZP/03). Predmetna odredba ne samo da je gramatički razumljiva već ispunjava i uvjet predvidljivosti te daje mogućnost tužitelju da na temelju točnih i razumljivih kriterija utvrdi ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz sporne odredbe. Također, tuženik je predmetnu ugovornu odredbu sastavio u skladu sa zahtjevom tržišne transparentnosti koja omogućuje tužitelju da na tržištu usporedi druge ponude za prodaju iste robe ili iste usluge. Nadalje, način na koji je predmetna odredba napisana nesporno daje mogućnost tužitelju da sagleda sve učinke sklapanja Ugovora pa tako i činjenicu da će prilikom isplate biti naplaćena naknada za obradu kredita u iznosu 1,00% (ugovorna transparentnost). Tuženik, kao i svaka druga kreditna institucija, prilikom odobravanja kredita ima troškove koji su određeni kroz paušalnu naknadu. Tuženik ističe kako troškovi obrade, zajedno s ugovorenom kamatom, predstavljaju cijenu predmetnog kredita jer tuženik pruža uslugu kreditiranja (za koju je cijena određena ugovornom kamatom) te uslugu obrade tog kredita (za koju je cijena određena naknadom za obradu kredita). Tuženik smatra kako ima pravo naplatiti usluge koje pruža. Činjenica što obrada kredita ulazi u redovni opis posla zaposlenika banke to pravo ne umanjuje niti spornu odredbu čini ništetnom. Tuženikova djelatnost je puno

šira od samog kreditiranja i on bi svaki proizvod i uslugu koju pruži morao smjeti i naplatiti. Tuženik se financira upravo kroz naknade, a zbir svih naknada je izvor iz kojeg se, između ostalog, isplaćuju plaće radnicima čiji je onda opis poslova i obrada kreditnih zahtjeva. Stoga tuženik ukazuje kako kroz spornu naknadu on naplaćuje svoju uslugu, a o primjerenosti cijene se ne može raspravljati u kontekstu poštenosti. Također, iz sadržaja ugovora i načina na koji su njegove odredbe sistematizirane, nije vidljivo da bi se radilo o sporednoj odredbi, „drugim“ troškovima ili ičemu što bi ukazivalo na supsidijarnost same odredbe i naknade. Naprotiv, troškovi obrade kredita jasno su definirani i tuženik smatra da ne bi smjelo biti upitno da se radi o dijelu cijene kredita koji se odnosi na konkretnu uslugu – obradu i odobrenje kreditnog zahtjeva. Isti stav zauzima i sudska praksa pa tako Županijski sud u Splitu u t. 23. presude posl. broj GŽ- 230/2023 od dana 9. veljače 2023. prilikom odbijanja tužbenog zahtjeva ističe „radi se o ugovornim odredbama koje su jasne, lako razumljive i uočljive, zbog čega uopće nije dopušteno ispitivati njihovu poštenost sve sukladno odredbi članka ZZP/07.“. Visoki trgovački sud RH u presudi posl. broj PŽ-2437/2022 od dana 24. svibnja 2023. potvrđuje prvostupanjsku presudu kojom je u t. III. zahtjev za utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita i isplatu odbijen te u t. 29. obrazloženja utvrđuje „sama odredba Ugovora je jasna, nedvosmislena, u skladu sa zakonskim propisom i nije podložna jednostranim promjenama od strane tuženika.“ Nadalje, da se sporna naknada ima smatrati dijelom ukupne cijene kredita proizlazi i iz definicije instituta efektivne kamatne stope. Naime, Hrvatska narodna banka definira kamatnu stopu kao slijedi:

„Efektivna kamatna stopa jedinstven je način prikazivanja kamatne stope s ciljem transparentnosti i lakše usporedbe uvjeta za odobravanje kredita/depozita kod svih kreditnih institucija i kreditnih unija. Osim nominalne kamatne stope u izračun se uključuju i naknade koje se plaćaju pri odobravanju kredita ili ulaganja depozita te predstavlja realniji prikaz ukupne cijene kredita/depozita.“.Uz navedeno, da bi se neka odredba u potrošačkom ugovoru mogla smatrati nepoštenom potrebno je da su kumulativno ispunjeni uvjeti iz čl. 81. ZZP i to: da se o istoj nije pojedinačno pregovaralo i da se, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, takvim uređenjem uzrokuje značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Tuženik navodi da je nesporno da se u predmetnom slučaju radi o tipskom ugovoru (što samo po sebi ne dovodi do zaključka kako se u vezi s ugovornim odredbama nije moglo pregovarati kako tužitelj pogrešno ističe u tužbi). Međutim, pregovaračka moć potrošača se ogleda u njegovom pravu da odabere između različitih ugovornih proizvoda tuženika, njihove cijene te usporedi ponudu na tržištu kako bi odabrao ekonomski i pravno za njega najprihvatljiviju ponudu. Tužitelj je prilikom sklapanja Ugovora ovisio jedino o svojoj slobodnoj volji te je mogao sam odlučiti odgovara li mu ta odredba. Riječ je o naknadi koja se naplaćuje odmah prilikom puštanja kredita u tečaj i tužitelj je bio upoznat s tom odredbom od prvog trenutka pregovora o uvjetima kredita. Tužitelj je samostalno procjenjujući rizike, odabrao sklopiti Ugovor s tako ugovorenim troškovima obrade očito iz razloga jer je taj model u vrijeme sklapanja Ugovora za tužitelja bio najpovoljniji. Nadalje, tuženik ističe da tužitelj pogrešno ističe kako je ugovaranjem sporne naknade došlo do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana. Takav stav nije utemeljen na zakonu, niti proizlazi iz okolnosti slučaja. Uz navedeno, nejasno je zbog čega tužitelj smatra da bi ugovorena odredba bila nepoštena. Tužitelj samo paušalno navodi da nije imao bilo kakvog utjecaja na sadržaj iste, stoga se smatra nepoštenom. Tuženik ističe kako je o svim relevantnim okolnostima obavijestio tužitelja pri sklapanju Ugovora, kao i upozorio na činjenicu da će se troškovi obrade odmah naplatiti. To je uostalom i potpuno životno logično jer nije riječ o neakvoj

obvezi koja je nenadano iskrsnula nakon proteka nekoliko godina ispunjavanja Ugovora, nego je riječ o jednokratnoj obvezi koja je ispunjena odmah prilikom puštanja novaca te je tužitelj već u tom trenutku bio svjestan te obveze. Tuženik navodi da u prilog navedenom, dostavlja presudu Općinskog suda u Puli, Stalna služba u Rovinju, posl. br. P-517/2018 od dana 5. ožujka 2020. kojom je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu kojem se traži utvrđenje ništetnosti odredbi o troškovima obrade kredita. Tako sud ističe: „...ovaj sud smatra da dio zahtjeva tužitelja koji se odnosi na utvrđenje ništetnosti odredbi glede ugovorenih troškova obrade kredita iz čl. 5. str. 2. Ugovora, ugovorene zatezne kamate u slučaju pada u zakašnjenje iz čl. 7. st. Ugovora i konačno ugovorene naknade za prijevremeno vraćanje kredita iz čl. 8. st. 1. i 2. Ugovora su neosnovani. Prije svega, naprijed navedene odredbe iz spornog Ugovora, po motrištu suda dovoljno su jasne i razumljive odnosno, čak i uobičajene za Ugovore o kreditu iz toga razdoblja u bilo kojoj valuti, a koje su korisnici kredita mogli i očekivati, to i prema samoj formulaciji teksta iz spornog Ugovora, sud ne vidi što bi za prvotuzitelja u njegovom konkretnom slučaju nešto moglo biti upitnim.“

Navedenu presudu potvrdio je Županijski sud u Splitu presudom posl. br. GŽ-1215/2020 od dana 24. veljače 2021. Tako drugostupanjski sud navodi:

„Isto tako prvostupanjski sud je odbio dio tužbenog zahtjeva koji se odnose na utvrđenje ništetnosti odredbi glede ugovorenih troškova obrade kredita, budući su te odredbe dovoljno jasne odnosno zatezne kamate u slučaju pada uz zakašnjenje i naknadu za prijevremeno vraćanje kredita, iz razloga što su i prema utvrđenju ovog suda kao i prvostupanjskog navedene odredbe iz spornog Ugovora dovoljno jasne i razumljive odnosno uobičajene za Ugovor o kreditu iz citiranog razdoblja u bilo kojoj valuti a koje su korisnici kredita mogli očekivati i to prema samoj formulaciji teksta. Iz samog Ugovora sud ne vidi što bi prvotuzitelju u njegovom konkretnom slučaju nešto moglo biti upitno.“

Također, tuženik naglašava da ZZP propisuje značajnu neravnotežu kao pretpostavku nepoštenosti. Dakle, ne bilo kakvu neravnotežu, nego veći stupanj neravnoteže. Ugovorom je odobren i isplaćen iznos od 23.000,00 CHF (u kunsjoj protuvrijednosti) a sporna naknada je naplaćena u iznosu od 1,00 %. Iz navedenog je razvidno kako predmetna naknada ni po čemu ne uzrokuje značajnu neravnotežu. Tuženik ističe kako su navodi tužitelja da ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita treba sadržavati strukturu troškova, tj. od čega se isti sastoje, a da je u suprotnom takva odredba nepoštena te u konačnici i ništetna neosnovani. Naime, takva obveza za kreditne institucije nije postojala u vrijeme sklapanja Ugovora, a ne postoji niti danas. Osim toga, i Sud Europske unije je u svojoj praksi zauzeo jasan stav da u ugovorima o kreditu nije potrebno navesti što čini trošak obrade kredita. Naime, u predmetu C-565/21, Ciaxabank SA protiv X (ECLI:EU:C:2023:212), u postupku donošenja odluke po prethodnom pitanju, a koje pitanje se odnosi na ocjenu poštenosti ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita, Sud Europske unije je utvrdio sljedeće: „32. Točno je da iz te sudske prakse ne proizlazi to da je davatelj zajma dužan u dotičnom ugovoru konkretno navesti prirodu svih usluga koje se pružaju u zamjenu za troškove predviđene u jednoj ili više ugovornih odredbi. Međutim, s obzirom na zaštitu koju Direktiva 93/13 nastoji pružiti potrošaču s obzirom na to da se on nalazi u podređenom položaju u odnosu na prodavatelja robe odnosno pružatelja usluga kad je riječ o mogućnosti pregovaranja i razini informacija, važno je da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora.“ U konačnici je Sud presudio kako ugovorna odredba, čiji je cilj

naknada za usluge povezane s ispitivanjem, sastavljanjem i pojedinačnom obradom zahtjeva za kredit, može, ovisno o okolnostima slučaja, ne uzrokovati, na štetu potrošača, znatnu neravnotežu u pravima i obvezama, pod uvjetom da postojanje takve neravnoteže bude predmet učinkovitog nadzora nadležnog suda, u skladu s kriterijima koji proizlaze iz sudske prakse Suda. Na istom tragu je i presuda u predmetu C-621/17, Kiss protiv CIB Bank (ECLI:EU:C:2019:820) gdje je Sud Europske unije presudio sljedeće: Članak 4. stavak 2. i članak 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku – o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora.

Slijedom navedenog, Sud EU je presudio da ugovorna odredba u ugovoru o kreditu u kojoj se utvrđuje iznos sporne naknade, metoda izračuna naknade i trenutak kada je istu potrebno platiti, ali koja i ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za tu naknadu – ne uzrokuje na štetu potrošača u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama strana proizišlima iz ugovora (toč. II. izreke, C-621/17). S obzirom da se tužitelj poziva na utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita temeljem navoda kako u trenutku sklapanja ugovora korisnik kredita nije bio na jasan i nedvojben način upoznat sa strukturom navedenih troškova, odnosno od čega se isti sastoje, a da prema praksi Suda EU takve okolnosti ne znače ujedno da bi sporna odredba bila nepoštena, očito je kako je takav zahtjev tužitelja neosnovan. Slijedom iznesenoga, nesporno je da ne postoji niti jedan opravdani razlog na temelju kojeg bi odredba članka 6. Ugovora bila ništetna, niti tužitelj ima pravo na isplatu predmetnog iznosa. Uz navedeno, tuženik prigovara i postavljenom zahtjevu za plaćanjem zatezne kamate od dana plaćanja predmetne naknade pa do isplate. Navodi da, sukladno čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08. – dalje u tekstu: ZOO), zatezne kamate vraćaju se od dana stjecanja samo ako je stjecatelj nepošten, a inače od dana podnošenja zahtjeva, u ovom slučaju tužbe. Sudska praksa nepoštenje (nesavjesnost) stjecatelja veže uz to je li neosnovano osiromašeni zahtijevao vraćanje stečenog bez osnove prije podnošenja tužbe. S obzirom na to da u ovom postupku tužitelj nije dokazao da je prije podnošenja tužbe zahtijevao vraćanje stečenog bez osnove, prema tome nije dokazao ni da je tuženik prije podnošenja tužbe postao nesavjestan stjecatelj, odnosno da nije postupao u dobroj vjeri prilikom sklapanja Ugovora. Tuženik ovdje ukazuje i na stav građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske kojim je zauzeto shvaćanje da ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe čl. 214. Zakona o obveznim odnosima treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva. Iako predmetni slučajevi

nisu identični, oni su svakako usporedivi budući da je ugovor o kreditu vrsta ugovora o zajmu. Stoga tuženik smatra kako nema osnove za tumačenje njegovog postupanja kao nepoštenog budući da Vrhovni sud RH u ranijim odlukama (iako se radilo o ugovoru o zajmu, a ne o kreditu), ponašanje ugovornih strana koje je bilo protivno izričitoj zakonskoj zabrani nije tumačio kao nepošteno. Slijedom navedenog, tuženik ističe prigovor zastare na tužiteljevo potraživanje povrata sporne naknade za obradu kredita s obzirom da je ista naplaćena 2005. te se kod ništetnosti primjenjuju pravila o stjecanju bez osnove pa je zastarni rok pet godina od dana plaćanja. Tužiteljevo eventualno pozivanje na zaključak Građanskog odjela Vrhovnog suda RH donesen na sjednici održanoj dana 30. siječnja 2020., prema kojemu zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva za vraćanjem primljenog na temelju ništetne ugovorne odredbe počinje teći od dana pravomoćnosti odluke kojom je ta ništetnost utvrđena, je bespredmetno. Naime, osnovna zadaća suda je suditi na temelju Ustava, međunarodnih ugovora, zakona i drugih važećih izvora prava. Stoga je sud ovlašten tumačiti zakonske odredbe kada iste postoje. Tumačenje zastare ovisno o subjektivnom stavu svakog pojedinog suda ili suca u ovom kontekstu dovodi u pitanje pravnu sigurnost i legitimna očekivanja tuženika kao elemenata vladavine prava, a što predstavlja jednu od najviših vrednota ustavnog poretka Republike Hrvatske. Ovakvim arbitrarnim mišljenjem ukinuo bi se institut zastare, odnosno stvorilo bi se novo pravno pravilo za koje ne postoji zakonska odredba. Konačno, tuženik posebno ukazuje na odluku Europskog suda C-561/21 u kojoj se, u bitnome, ističe: nacionalni poredak osigurava zaštitu potrošača uspostavljenu pravom EU, poštujući načelo ekvivalentnosti (implementirana rješenja nisu nepovoljnija od sličnih situacija u nacionalnim pravima) te načela djelotvornosti (implementirana rješenja ne onemogućuju ili ne otežavaju korištenje prava potrošača iz prava EU), načelo djelotvornosti u obzir treba uzeti u obzir opća načela na kojima se temelji nacionalni pravosudni sustav, uključujući načelo pravne sigurnosti i dobrog odvijanja postupka, isticanje prigovora zastare u odnosu na restitucijske zahtjeve nije samo po sebi protivno načelu djelotvornosti jer ne onemogućuju niti pretjerano ne otežava ostvarenje prava dodijeljenih pravom EU, ne protivi se pravu EU da pružatelj usluga ima pravo dokazivati da je potrošač znao ili razumno mogao znati za postojanje okolnosti koje za posljedicu imaju ništetnost ugovorne i prije donošenja presude kojom se utvrđuje ništetnost. Tuženik navodi da citirana shvaćanja Europskog suda ukazuju na to da nije moguće zanemariti institut zastare u situaciji kada je od sklapanja ugovora o kreditu i odredbi koja je predmet ovog spora prošla 21 godina. Razdoblje od 21 godine znatno premašuje neki razuman period u kojemu je potrošač odnosno tužitelj mogao steći svijest tj. saznanje o ništetnosti pojedinih odredbi Ugovora o kreditu odnosno odredbi o ulaznoj naknadi. To tim više ima li se na umu kao je ulazna naknada plaćena neposredno po sklapanju ugovora o kreditu, a na što je tužitelj bio upozoren kroz umanjenju isplatu glavnice zbog je djelomične kompenzacije za iznos ulazne naknade. Stoga, temeljem načela djelotvornosti na koje se poziva Europski sud, treba uzeti u obzir da objektivan rok od 5 godina od dana kada je izvršeno plaćanje sporne naknade predstavlja razuman period u kojemu je prednik tužitelja i tužitelj mogao postati svjestan eventualnih ništetnosti te odredbe, a u skladu s općim načelima o institutu zastare, te je isto trebalo primijeniti u ovom postupku odnosno, utvrditi da je nastupila zastara tužiteljeva potraživanja. Stoga je potraživanje tužitelja u odnosu na isplatu u zastari. Slijedom navedenog,

tuženik predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja te ga obveže da naknadi troškove postupka tuženiku.

3. Radi utvrđenja odlučnih činjenica za rješenje ovog spora sud je proveo dokaze tako što je izvršio uvid u Ugovor o namjenskom kreditu bez depozita, dopis tuženika od 3.2.2026., Isplatni nalog, Pregled prometa za klijenta, te saslušao tužiteljicu u svojstvu stranke.

4. Dakle, predmet spora je tužbeni zahtjev tužitelja radi utvrđenja ništetnim odredbi predmetnog ugovora o kreditu u dijelu o naknadi za obavljanje bankarskih usluga, te isplate iznosa koji je tužiteljica platila po navedenoj osnovi.

5. Nije sporno da su pravni prednik tuženika Slavenska banka d.d., kao kreditor i tužitelj 29. srpnja 2005. g. sklopili Ugovor o namjenskom kreditu bez depozita, broj 5140030242-60010448568/2005, prema kojem je tuženik odobrio i stavio na raspolaganje tužiteljici kredit u iznosu od 23.000,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB za devize važećem na dan isplate, solemniziran po javnom bilježniku Dragici Dumančić, pod poslovnim brojem OV-10674/2025 u Osijeku 10. kolovoza 2005. godine.

Rok otplate kredita je 10 godina.

Člankom čl. 6. Ugovora o kreditu određeno je da se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,00% od iznosa kredita, jednokratno, unaprijed.

6. Nije sporno da su pravni prednici tuženika Hypo Alpe Adria Bank d.d. i Slavenska banka d.d., te je za navesti da sukladno odredbi čl. 522. st. 3. Zakona o trgovačkim društvima upisom pripajanja u Sudski registar u kojemu je upisano društvo preuzimatelj, imovina pripojenog društva i njegove obveze prelaze na društvo preuzimatelja, a društvo preuzimatelj je sveopći pravni sljednik pripojenog društva, te time stupa u sve pravne odnose pripojenog društva (rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu –stranica 6,7 spisa).

7. Nije sporno da je naknada za obradu kreditnog zahtijeva (ulazna naknada) za predmetni ugovor o kreditu naplaćena 12. kolovoza 2005. prilikom korištenja kredita u iznosu od 1.089,70 HRK, što preračunato prema fiksnom tečaju konverzije iznosi 144,63 EUR (dopis tuženika od 3. veljače 2026. – stranica 14 spisa).

8. Tužiteljica Jadranka Floršić, izjavila je saslušana u svojstvu stranke, da su joj sredstva trebala za adaptaciju kuće, te se odlučila na podizanje kredita. Misli da je to bilo 2005. godine. Imala je račun u Slavenskoj banci, te zatražila kredit u navedenoj banci. Tražila je kredit koji je povoljniji i u kojem su kamate manje, te joj je ponuđen ovaj kredit u valuti CHF. Misli da je dobila ugovor da pročita, te je ugovor pročitala. Uočila je u ugovoru odredbu o naknadi, međutim nije joj objašnjeno po kojim parametrima se naknada izračunava. Ne može se točno sjetiti da li joj je naknada ustegnuta od iznosa kredita ili je morala platiti. Ugovor je bio unaprijed pripremljen i u njemu ništa nije mogla mijenjati. U vrijeme sklapanja ugovora o kreditu bila je zaposlena u KBC Osijek, na radnom mjestu djelatnika u praonici u vešeraju. Nije imala privatnu firmu, niti obrt. Sredstva kredita utrošila je u adaptaciju kuće u kojoj je živjela sa suprugom. Kuću nije nikada iznajmljivala. 2014. godine nakon smrti

supruga kuću je zamijenila za stan. Ovaj ugovor koji je sklopila joj je prvi ugovor u životu. Na pitanje tužiteljici je li uočila odredbu čl. 6 ugovora da se odbijaju troškovi obrade u iznosu od 1%, te da li joj je odredba čl. 6 jasna, tužiteljica je izjavila da joj nije ništa bilo jasno, te da su joj trebala sredstva za adaptaciju kuće. Nakon što je tužiteljici predložena odredba čl. 6. Ugovora tužiteljica je izjavila da nešto jeste platila nakon sklapanja ugovora o kreditu odnosno što god su tražili ona je uplatila.

Na pitanje tužiteljici može li izračunati naknadu za obradu kredita ako je određeno da iznosi 1,00% od iznosa kredita, tužiteljica je izjavila da joj je banka rekla novčani iznos koji treba platiti, i ona je to platila. Na pitanje tužiteljici je li tražila dodatna pojašnjenja ukoliko joj predmetna odredba nije jasna, tužiteljica je izjavila da nije, te da je vjerovala banci. Na pitanje tužiteljici da li je pitala može li se predmetna naknada isključiti ili smanjiti, tužiteljica je izjavila da se nije moglo pregovarati (stranica 35 spisa).

9.Odredbom čl.105 ZOO/91 (čl. 324. ZOO/05) propisano je da ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora, ako on može opstati bez ništetne odredbe, i ako ona nije bila uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog kojeg je ugovor sklopljen (st.1.), ali će ugovor ostati valjan čak i ako je ništetna odredba bila uvjet ili odlučujuća pobuda ugovora u slučaju kad je ništetnost ustanovljena upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i vrijedio bez nje (st.2.).

10.Temeljem odredbe čl.109 ZOO/91 (čl.327. ZOO/05) na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti i na nju se može pozivati svaka zainteresirana osoba, a odredbom čl.110 ZOO/91 (čl. 328. ZOO/05) propisano je da pravo na isticanje ništetnosti se ne gasi.

11.Odredbom čl. 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/2003) propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a prema stavku 2. navedenog članka smatra se da se o pojedinoj odredbi ugovora nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Člankom 87. stavak 1. navedenog zakona propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništetna.

12.Dakle, u konkretnom slučaju imajući u vidu sadržaj odredbe čl.6. predmetnog ugovora o kreditu evidentno je da navedenim ugovorom nisu ugovoreni parametri za procjenu i izračun troškova za obavljanje bankarskih usluga, a koja naknada je određena paušalno kao postotak od iznosa kredita, te je evidentno da plaćeni iznos u konkretnom slučaju nije odraz stvarnih troškova odnosno štete koju je tuženik navodno trpio u svezi obavljanja bankarskih usluga, iz čega slijedi da kod sklapanja ugovora o kreditu, a niti kod određivanja i naplate naknade za obavljanje bankarskih usluga tuženik te troškove odnosno navodno postojanje štete nije uopće izračunavao, niti procjenjivao tj. njezino postojanje, stvarni obim i visina nisu niti bili utvrđeni, te u plaćenom iznosu evidentno nije obračunata stvarna šteta.

13.S obzirom na izloženo, te da je predmetni ugovor pisan na obrascu kojeg je unaprijed pripremio tuženik, te da iz provedenih dokaza proizlazi da se o predmetnoj odredbi nije pregovaralo, niti je tuženik dokazao da je potrošač faktički mogao utjecati na njezin sadržaj, s posljedicom da je tuženik pokazao spremnost promijeniti sadržaj

navedene odredbe, a što je protivno načelu savjesnosti i poštenja i uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, to je takva odredba nepoštena, pa stoga i ništetna, s napomenom da tuženik nije dokazao da je imao ikakve troškove za obavljanje bankarskih usluga. Stoga je osnovan tužbeni zahtjev za isplatu utuženog iznosa koji je tužiteljica platila na ime naknade za obavljanje bankarskih usluga, sa zateznom kamatom tekućom od dana plaćanja do isplate (čl.1115. ZOO; čl.29. ZOO). Naime, s obzirom da je u postupku utvrđeno da je predmetna odredba ugovora o kreditu u dijelu o obvezi plaćanja naknade za obavljanje bankarskih usluga ništetna, uz nespornu činjenicu da je tuženik sastavljač predmetnog ugovora o kreditu (ugovor pisan na obrascu koji je unaprijed pripremio tuženik; čl.3. Direktive vijeća 93/13/EEZ), proizlazi da je tuženik nepošteni stjecatelj, te je dužan platiti zateznu kamatu od dana stjecanja (VSRH broj Rev-1051/2023-2 od 3.travnja 2024.).

13.1.U odnosu na prigovor zastare za navesti je da temeljem odredbe čl. 215. st. 1. ZOO/05 zastarijevanje počinje teći prvog dana poslije dana kada je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo propisano.

13.2.Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske, na svojoj sjednici od 30. siječnja 2020. donio Zaključak koji glasi:
"Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju nišetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja nišetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena nišetnost ugovora."

13.3.S obzirom na navedeno prigovor zastare nije osnovan.

14.Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl.154.st.1. ZPP (čl.155 ZPP).

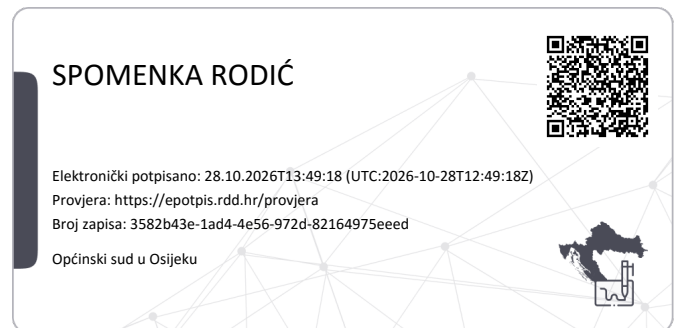
14.1.Naloženo je tuženiku naknaditi tužitelju prouzročeni parnični trošak u ukupnom iznosu od 232,50 EUR, koji trošak se sastoji od troška zastupanja po punomoćniku odvjetniku za
sastav tužbe (Tbr.7.t.1.) u visini 25 bodova,
sastav pisanog podneska od 25.kolovoza 2026.(Tbr.8.t.1.). 25 bodova,
te za zastupanje na ročištu kod suda 30.09.2026. (Tbr.9.t.1.) u visini od 25 bodova ,
koji trošak je određen u skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika plus PDV,
te troška sudske pristojbe na tužbu 15,00 EUR i presudu u iznosu od 30,00 EUR.

15.Na dosuđeni iznos troška tužitelju pripadaju zatezne kamate tekuće od dana donošenja presude do isplate (čl. 151. st. 3. ZPP-a, čl. 29. ZOO).

16.S obzirom na izloženo odlučeno je kao u izreci.

Osijek, 28.listopada 2026.

SUDAC
Spomenka Rodić

UPUTA O PRAVU NA ŽALBU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba. Žalba se podnosi u roku od 15 dana, putem ovog suda nadležnom Županijskom sudu. Za stranku koja je uredno obaviještena o ročištu za objavu presude rok za žalbu teče od dana objave presude, a za stranku koja nije uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok teče od dana primitka pisanog otpravka presude.

DOSTAVITI:

- punomoćniku tužiteljice
- punomoćniku tuženika

Broj zapisa: **9-3088f-52356**

Kontrolni broj: **08349-e3930-129c6**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.